

Discurs de Manuel Valls sobre economia

Dijous, 21 de març de 2019

**President, estimat Miquel Valls,
Membres del Comitè Executiu i del Ple de la Cambra,
Amics i amigues.**

Els agraeixo la seva presència i molt particularment la invitació de la Cambra a presentar-los les idees bàsiques del meu programa econòmic per a Barcelona i el gran debat sobre el futur de la nostra ciutat.

Quan fa unes setmanes el president del Govern va anunciar les eleccions generals del mes d'abril, van ser molts els que van assegurar que eclipsarien les municipals de Barcelona. La realitat és ben diferent.

La força d'aquesta ciutat és increïble. Però, a més, la necessitat d'un canvi pot més que qualsevol altra circumstància.

Ho puc dir perquè he constatat l'interès dels veïns de Nou Barris, de Sagrada Família, de Gràcia, de la Barceloneta, del Carmel, d'Horta, el barri on vaig néixer... Hi ha un enorme interès per parlar del futur de la ciutat tant si els nostres interlocutors són els joves emprenedors com representants d'associacions de tota mena, veïns, gent gran, professionals, sindicalistes... Les persones més normals que et pots trobar al carrer t'expliquen que els preocupa el que està passant, la degradació que pateix la ciutat i el mal que la situació política actual els està fent, a tots ells i a les seves famílies.

En els sis mesos que porto de precampanya, he parlat amb molta gent, molta molta gent, creguin-me, i el que he escoltat és un gran desig de canvi.

Avui parlarem d'economia. Però permetin-me que comentí uns fets recents. L'equip de confiança de l'alcaldeessa, Ada Colau, ha qualificat fa tres dies els turistes, els creueristes que visiten la nostra ciutat, com una plaga de llagostes. Una plaga de llagostes. No sé vostès, però jo penso que una ciutat com Barcelona no pot tenir per més temps al capdavant una persona que permet això. És un trist exemple de la nostra realitat. Llagostes... Vostès anirien a una ciutat que els insulta abans de rebre'ls?

Sap la senyora Colau que el turisme dona feina a milers de famílies de Barcelona? Que representa el 15% del PIB? I que són 65.000 llocs de treball? Ho té en compte quan deixa passar sense conseqüències aquests exabruptes?

La resposta, em sembla, és un no contundent. No ho té en compte perquè no l'interessa. No li preocupa que les seves polítiques puguin posar en risc una font fonamental d'ocupació a la seva ciutat.

Només així es pot explicar que no autoritzés l'hotel Four Seasons a Passeig de Gràcia/Diagonal. Havia de ser un hotel de gran categoria que hauria donat feina a centenars de persones i hauria pogut tenir un impacte econòmic molt significatiu a la ciutat, al barri de Gràcia en particular, i a molts comerços que haurien tret profit de la proximitat de l'hotel i de la despesa dels seus clients. El Four Seasons obrirà aviat a la Gran Via de Madrid i molts madrilenys se'n beneficiaran. Me n'alegro per ells.

Podríem parlar de molts altres projectes avortats. Però em vull referir ara a un detall que crec que explica molt bé el que ens està passant a Barcelona en aquests temps de desconexió de la realitat. Jo vull ser clar amb vosaltres. És una anècdota que explico als periodistes britànics, francesos, alemanys, italians o nordamericans per il·lustrar-los sobre la febrada surrealista que viu la nostra ciutat.

Fa unes setmanes, l'ex alcalde Xavier Trias, que va ser, per cert, el primer a paraitzar el Four Seasons, va dir, després d'un gran discurs implacable sobre el balanç de l'alcaldesa, que abans pactaria amb Ada Colau que amb Manuel Valls. Vostès creuen que això és normal?

I que el mateix amic Jaume Collboni, constitucionalista i expulsat de l'Ajuntament per la senyora Colau després d'un any i mig de governar junts, encara flirtegi amb la idea de construir una eventual majoria amb els Comuns i Esquerra Republicana. És un signe de sensatesa o més aviat un senyal del col·lapse del sentit comú dels que se suposa que són uns polítics responsables?

És obvi que tant Trias com Collboni poden dir i proposar allò que els sembli més convenient. I amb molts temes podem coincidir. Però la seva actitud representa molt bé els despropòsits i la confusió que avui regnen a Barcelona i que van molt més enllà dels que s'alimenten des del propi equip municipal dels Comuns. Per això, la ciutat necessita un lideratge clar i uns objectius ben definits. Per això, la ciutat necessita un canvi.

Estimats amics. La Cambra de Comerç expressa la tradició empresarial de Barcelona. El meu besavi Josep Maria Valls en va ser vicepresident a principis del segle XX, tot sent regidor de Barcelona. Seria normal evocar el Consolat de Mar però jo voldria destacar dues referències més contemporànies que il·lustren bé el compromís de la institució amb la ciutat i amb el país.

La Cambra de Barcelona va manifestar-se amb tota claredat en plena dictadura per la incorporació d'Espanya al Mercat Comú. Més tard, l'any 1984, al Saló Daurat d'aquesta casa, els empresaris de la ciutat van respondre massivament a la petició de l'Alcalde Pasual Maragall de contribuir substancialment a la candidatura dels Jocs Olímpics que van representar un projecte de ciutat.

És aquest esperit de la Cambra, l'esperit de Barcelona, el que ara és fonamental que recuperem per relançar la ciutat. Aquest és l'esperit de les elits, tant criticades pels populistes, és a dir, dels talents que pensen el futur i se'n fan co-responsables.

Jo em sento molt còmode amb l'expressió que des de la Cambra es proposa quan fa referència a la seva funció institucional, més enllà de la representació empresarial estricta: la defensa i promoció dels interessos generals, els de tots.

El que va fer quan va defensar, fa poc, els 2.000 milions d'inversions en infraestructures per a Catalunya que portava el projecte de pressupostos generals de l'Estat.

He dit relançar, amb freqüència he parlat de recuperar. Relançar o recuperar Barcelona. He dit, fins i tot, salvar Barcelona. Em sembla bastant evident que els actuals responsables municipals han posat en risc la sostenibilitat de Barcelona com a gran ciutat productiva i creativa, acollidora i oberta al món, dinàmica i competitiva ...

La ciutat ha patit una pèrdua d'oportunitats, de talent i d'inversions, fugida d'empreses, perjudici a la seva reputació, una greu fractura social ... I una sensació molt estesa de desconfiança en el futur.

La pèrdua de la seu de l'Agència Europea del Medicament és un exemple paradigmàtic. Ha estat en risc també el Mobile World Congress. Però la llista de despropòsits de l'equip de Colau és llarga:

- Els seus prejudicis davant les forces policials són una de les primeres causes de l'augment de la inseguretat a la nostra ciutat. Tenim la xifra de delictes més alta dels últims trenta anys.
- Tot i ser la teòrica prioritat de Colau, no hi ha hagut una autèntica política d'habitatge. No s'hauran generat més de 900 habitatges de protecció en quatre anys, el pitjor balanç de tots els alcaldes de l'època democràtica!

- L'estratègia econòmica sembla que no sigui important per aquest Ajuntament. Hem perdut la seu social de 4.200 empreses mitjanes i grans de Catalunya, la major part a Barcelona. Molts de vostès ja saben del que estem parlant, el resultat del procés i de la creença que Catalunya pot ser independent contra Espanya i Europa. Però aquí ningú no ha fet res per liderar la recerca de solucions. Uns, a la Generalitat, han fet veure que no ha passat res; els altres, a l'Ajuntament, han fet d'espectadors, com si no fos el seu problema. Barcelona ha perdut posicions de manera significativa en la confiança dels inversors. Les inversions estrangeres a Catalunya han baixat un 11,7%, mentre a Madrid pujaven un 125%. Molts de vostès pateixen aquesta situació econòmica.
- El comerç ha estat un altre perjudicat... Un exemple: la posició que manté Ada Colau entre els comerciants i els manters és equidistant en teoria però favorable als manters a la pràctica. Colau tracta el comerç com si la seva aportació no fos fonamental per a Barcelona. Parlant amb el Gremi de Restauradors vaig captar fins i tot una mena de desesperació i un sentiment d'humiliació. La interlocució amb l'Ajuntament, em comentem tots, és pràcticament nul·la... amb mi això canviarà.
- La gestió d'infraestructures ha estat una altra demostració d'incapacitat. La línia 9 avança amb una exasperant lentitud. Les obres que depenen de la col.laboració amb altres administracions pateixen, clar, de la incapacitat de l'equip municipal per tenir una interlocució estable i operativa. I en el cas de la Generalitat l'Ajuntament ha acabat fent de banquer.

Però no vull dedicar més temps a la crítica per molt que sigui un exercici de coherència del discurs. Intentaré més aviat informar-los el millor que pugui sobre les meves propostes.

Parteixo de la constatació que malgrat tot a la ciutat es viu una potent tensió creativa. No haurà de ser difícil corregir el rumb. El primer que cal fer és posar la ciutat de cara al futur. Només amb això ja podrem aprofitar el vent de cua, la inèrcia positiva que encara li dóna la seva marca i el seu gran teixit productiu i emprenedor.

El que cal fer és cuidar el nostre ecosistema empresarial. La base de la nostra economia productiva i de l'Estat del Benestar. Això vol dir actuar en el marc fiscal, econòmic i de la seguretat jurídica, en el sistema educatiu i la innovació, en la cultura, en les infraestructures i en el teixit productiu...

Vull enumerar 10 actuacions clau en l'ecosistema empresarial.

1. Primer cal tenir cura dels estàndards de qualitat de vida per seguir enfortint Barcelona com a pol d'atracció d'empreses i de persones amb talent. Les ciutats són atractives pels altres quan ho són per als que hi viuen. Vull fer de Barcelona la primera ciutat ecològica d'Europa. Una bona qualitat de vida també és una forma d'atreure empreses i talent, i la qualitat de vida està vinculada a un bon accés a l'habitatge, a bones infraestructures, a la seguretat i als serveis públics, a l'ocupació de qualitat, a la qualitat del medi ambient, a la mobilitat intel·ligent que ja és aquí, una mobilitat elèctrica i compartida. Cal recuperar el nivell dels serveis públics d'una ciutat de qualitat, amb la neteja, el manteniment dels espais públics, l'enllumenat, la gestió de residus i aquells serveis que fan una ciutat on tot funciona correctament.

2. En segon lloc, l'Ajuntament haurà d'exercir la seva influència per potenciar l'excel·lència en les universitats, en la recerca i en la seva connexió amb el món empresarial. L'Ajuntament s'ha d'implicar seriosament en crear un gran pacte entre aquests mons.

3. Un tercer punt fonamental: garantir l'estabilitat política i la seguretat jurídica, que van de la mà... Sense moratòries hoteleres absurdes, amb respecte a les ordenances de les terrasses que s'han consensuat i que s'han d'aplicar amb seny, amb la visió del turisme ben gestionat com un actiu ... és més fàcil

atraure inversions. Aquesta ciutat ha de ser totalment business friendly. Hem de reinventar Barcelona Activa, una institució de la ciutat que ha estat referència a nivell europeu. Avui, Barcelona Activa pateix la manca d'inversions i ajuda necessària d'un equip de govern que l'ignora.

4. I haurem de treure fronteres. No només no cal posar-ne de noves, sinó que cal eliminar-ne algunes. En la mesura de les possibilitats competencials, l'Ajuntament s'esforçarà per aixecar barreres fiscals, financeres, burocràtiques, idiomàtiques... Hem de revisar i millorar la finestreta única municipal per les empreses. I ho farem junts

5. Però serà fonamental també, i sé que tots vostès hi seran molt especialment sensibles, potenciar la projecció internacional de Barcelona. Aquest és un punt que cal reforçar dissenyant una estratègia de promoció econòmica basada en un model de ciutat sostenible i capaç d'atraure talent de tot el món. I no fer-ho de pressa i corrents les darreres setmanes del mandat quan ha estat el contrari durant quatre anys.

6. Tot el que he dit fins ara no té sentit si no pensem en la ciutat real, és a dir, la Barcelona metropolitana. Les polítiques d'habitatge, l'estratègia de mobilitat i de transport públic, la resposta al canvi climàtic, l'activitat productiva o l'estratègia per millorar l'ocupació... totes s'han de formular i aplicar en el marc de la Barcelona metropolitana. És, amb més competències i més valentia, la dimensió necessària per jugar a la primera lliga de les ciutats globals del futur.

7. La posada al dia de les infraestructures, bàsicament la recuperació dels retards acumulats en els últims anys, és una condició necessària, la setena, per a una millora substancial de l'ecosistema empresarial de Barcelona.

El primer que hem de fer és executar d'una vegada les assignatures pendents, entre les quals tenim...

- El tram central de la Línia 9 més les estacions de la Zona Franca al ramal de la L10, i l'estació de la Sagrera. La inoperància i manca de lideratge

del Govern de la Generalitat i l'Ajuntament els darrers anys ha estat escandalosa.

- L'accés de rodalies (R2) a l'aeroport. No és massa raonable que un aeroport de 50 milions de passatgers tingui només un tren cada mitja hora, per molt eficient que sigui l'aerobús.
- La prolongació de la L8 de Ferrocarrils de la Generalitat de plaça Espanya a Gràcia connectant Ferrocarrils, Rodalies i Metro.
- I l'ampliació dels laterals de la Ronda Litoral cantó ciutat entre el carrer 3 i el Morrot que permetrà posar en valor la Marina del Prat Vermell i les empreses de l'entorn i accedir a la ciutat sense sobresaturar Montjuïc.

En segon lloc, podem fer millor la gestió del que tenim. Per exemple, apostant pel bus elèctric. Jo no estic en contra de la connexió del tramvia de la Diagonal, però crec que no és una urgència per més pressa electoral que tingui l'alcalde. Proposo que comencem per l'alternativa d'un bus elèctric eficient i amb una inversió raonable.

En tercer lloc, hem de mirar endavant amb grans projectes per fer una ciutat amb una estratègia europea i internacional ambiciosa. És a dir...

- Desenvolupar a fons les possibilitats de l'Aeroport per convertir-lo en un autèntic hub de connexió entre Àsia i Amèrica amb una estratègia comercial 24 h a gran escala. Aquí és de justícia reconèixer que la Cambra va ser decisiva en l'impuls del Comitè de Rutes Aèries.
- Apostar pel Port del futur pensant en els canvis del transport marítim, el corredor mediterrani, la intermodalitat i l'àrea d'activitats logístiques a la qual serveix. Aeroport, Port, Zona Franca... tenim un triangle d'or únic al món.
- La xarxa de connexió tecnològica integral: el 5G per a Barcelona com a un vector de desenvolupament fonamental de la ciutat i la millora de la qualitat de vida dels ciutadans.
- Finalment, la Barcelona que vull ha de tenir un paper protagonista en la quarta revolució industrial.

8. La vuitena actuació per cuidar el nostre ecosistema és l'estratègia de la clusterització, és a dir, la creació d'àrees especialitzades. És una opció molt pròpia de les ciutats que molt abans que es posés de moda el concepte ja tendien a organitzar territorialment les activitats productives.

Després de gairebé vint anys, haurem de donar un nou impuls al 22@ per assegurar que es manté la innovació productiva.

Plantejarem nous espais productius a barris com Bon Pastor i la Verneda, en general a tota la frontera del Besòs, però també a la Marina, per modernitzar a fons unes implantacions històriques i elevar-les al nivell de la qualitat urbana de Barcelona.

La renovació del comerç tindrà en compte el model dels Business Improvement Districts, els BIDs, com a alternativa per relançar alguns eixos tradicionals. Però el comerç és tan important per a Barcelona que proposarem al sector la constitució d'un consorci per a la promoció comercial que segueixi el model de Turisme de Barcelona o de la Fira. És una proposta que haurà d'enfrontar el repte que per al comerç tradicional ha plantejat l'auge del comerç *on line*.

Tenim clar que també haurem d'impulsar els sectors productius estratègics.

Començant per l'automòbil, amb SEAT, Nissan i la indústria auxiliar, per pensar junts la mobilitat de demà.

Seguint pel sector de la construcció, que cal reactivar en obra nova (presentarem d'aquí uns dies el meu projecte per l'habitatge) i en rehabilitació (són milers d'habitatges que s'hauran d'adaptar a les normes mediambientals), en feina i ocupació. Barcelona s'ha de tornar a posar guapa i sostenible. Més guapa que mai.

A Barcelona haurem de combinar una atenció molt especial, vull insistir-hi, a les noves tecnologies i les indústries creatives i culturals. Però serà absolutament crític que al mateix temps donem suport a la incorporació de tecnologia a les

activitats productives que tenen tradició a la ciutat i al seu entorn. Des de l'editorial i l'agroalimentària, passant per la gastronomia, a la química o la tèxtil moderna, així com al sector del disseny. Barcelona compta amb excel·lents dissenyadors industrials i tèxtils, el Museu del Disseny de Glòries o el saló de moda 080 Barcelona Fashion, són les proves més evidents d'uns sectors cabdals i emblemes de la ciutat que se'ls ha de recolzar amb més energia..

El turisme el tractarem com la indústria que és i, en conseqüència, formularem una política responsable que tingui en compte la gran experiència de la ciutat i la de les ciutats competidores. Això ens conduirà a revisar el Pla Especial Urbanístic d'Allotjaments Turístics per expurgar-lo d'aquells elements que suposen un risc per a la seguretat jurídica i per a la renovació de la planta hotelera. És rellevant que afirmi aquí que renovarem Turisme de Barcelona, un consorci que va néixer gràcies al compromís de les empreses del sector coordinades per la Cambra. Tornarem a dir als visitants que són bienvenidos, welcome, bienvenus, benvinguts.

9. He proposat també l'eliminació de la taxa d'inici d'activitat econòmica, però demano co-responsabilitat a la Generalitat per reduir alguns impostos que empitjoren la nostra posició relativa a Espanya. Catalunya, i per tant Barcelona, pateix la pressió fiscal més alta de tota Espanya. I no ho dic només jo, ho confirma el Índice Autónimo de Competividad Fiscal.

Ens trobem, de nou, davant un escenari d'incertesa econòmica provocada per diversos factors, el Brexit, la guerra comercial entre EEUU i Xina o la desacceleració d'Alemanya, entre altres.

En aquest context, cal un lideratge fort a la ciutat amb capacitat d'interlocució tant amb el govern central com amb la generalitat.

- Amb el Govern central perquè faci un revisió, en el context econòmic actual, per reduir l'Impost de Societat del 25% actual al 21% que és la mitja a Europa. Si volem ser més competitius hem de gravar les empreses al nivell del nostre

marc europeu. De no fer-ho les empreses, com ja ho fan, es traslladen i inverteixen a altres països.

- Amb la Generalitat; perquè baixi el recàrrec autonòmic del IRPF que el situa amb un 48% per damunt de la mitja nacional, 45%, i molt per sobre del 43,5% de Madrid. El mateix succeeix amb l'Impost de Patrimoni; 0% a Madrid el 0,63% a Catalunya. Així com a tot un ventall d'impostos propis de la Generalitat que ens situen amb diferència com la Comunitat Autònoma amb més càrrega fiscal. Així, òbviament, no és fàcil atraure ni inversions ni talent. Cal una revisió a la baixa per fer-nos més competitius.

10. I res de tot això que estem considerant aquí tindria sentit sense una renovació solemne del compromís per relançar la col·laboració públic-privada, la fórmula que - vostès ho saben perfectament - ha estat al darrere de tots els grans projectes d'èxit de la ciutat.

Jo crec que la ciutat ha de tornar a organitzar uns Jocs Olímpics. En parlaré d'aquí poc amb el Comitè Olímpic. Però això necessita consens, estabilitat política a tots els nivells i posar ordre en totes les propostes. És difícil, per exemple, organitzar a la mateixa ciutat uns Jocs Olímpics i una Exposició Universal al mateix temps. I us ho dic amb experiència. Jo vull Jocs Olímpics a la meua ciutat, uns Jocs sostenibles, ciutadans, aprofitant els equipaments que ja existeixen i, sobre tot, que provoquin il·lusió.

Tot això que he explicat que cal fer s'ha de fer abans que sigui massa tard.

Perquè el món globalitzat és molt competitiu. Si s'abandona un lloc, algú altre l'ocupa immediatament. I moltes ciutats a Espanya i al conjunt d'Europa estan fent les coses bé: Lisboa, Berlín, París, Madrid...

L'Ajuntament ha de prendre el lideratge. Necessitarem una estratègia que condueixi a la recuperació de la confiança en Barcelona. A la recuperació del seu paper com a gran capital català, espanyol i europeu.

Soc l'únic que representa el canvi, un nou model de ciutat, amb una bona gestió i amb il·lusió.

Pensem junts la ciutat de demà, això és el meu somni i vull fer-lo realitat. Crec que vostès poden exercir una complicitat activa en aquest esforç. Entre tots hem d'assegurar que Barcelona torni a moure's cap endavant.

Podem fer-ho. Però serà imprescindible que en les eleccions del pròxim 26 de maig sorgeixi una majoria que faci possible aquest canvi.

Moltes gràcies.